

על אדמת מולדת

ה-15 ביולי 1952 הוא ללא ספק אחד הימים החשובים בחיי: היום בו דרכה רגלי לראשונה על אדמת ארץ ישראל!

בלילה שלפני כן כמעט לא ישנתי. וכמוני – גם סוניה וכל שאר החברים. ההתרגשות היתה בשיאה. ציפינו לרגע ההגעה המיוחל, וכל הזמן ניסינו לדמיין איך זה יהיה, איך זה יראה. כמה כבר רצינו להיפגש עם חברינו מהתנועה, אנשי ה"גרעינים" הקודמים ולשמוע מהם על הקליטה בארץ, על הקיבוץ, על העבודה, על הכל!!

בשעות השחר המוקדמות כבר היו כל נוסעי הספינה על הסיפון, צופים אל האופק בכיליון עיניים. לא בכל יום מרגיש אדם שההימנון הלאומי שלו מתגשם בצורה כל כך מלאה:

"ולפאתי מזרח, קדימה,

עין לציון צופיה."

והנה, נראים באופק הבהיר אורות מנצנצים. זוהי העיר חיפה!!! קריאות השמחה הנלהבות פרצו בבת אחת מכל הגרונות, ואפילו המלחים הוותיקים לא יכלו להישאר אדישים והצטרפו להתלהבות. באופן ספונטני התחלנו כולנו לשיר "הבאנו שלום עליכם"! השירה לא נפסקה עד שהאוניה עגנה בנמל.

כפי שקיווינו, חיכו על הרציף מספר רב של חברים מהתנועה. היו שם חבריה מה"גרעינים" הראשון והשני, שהיו בתקופת הכשרה בקיבוץ אפיקים, ונציגים

מה"גרעין" השלישי, שהיה בתקופת הכשרה בקיבוץ תל יוסף. כמו שלא שוכחים את מי שמלווה אותך לחופה, כך אי אפשר לשכוח את מי שמקבל אותך במולדת שלך. לכן, בהמשך, כשאחדים מהאנשים האלה יחליטו לרדת מהארץ ולחזור לברזיל, יהיה לי קשה מאוד להבין ולעכל את המעשה. זה תמיד יעמוד בניגוד מוחלט לתמונה שלהם עומדים על הרציף ומנופפים אלינו, העולים החדשים, וצועקים "ברוכים הבאים!".

הפגישה באולם המכס היתה מאוד נרגשת. החלפנו רשמים ואינפורמציות בקצב הסמכה. לאחר שקיבלנו את השקית המסורתית של ה"סוכנות" עם כריכים וממתקים, אספנו את חפצינו ועלינו על המשאית שתוביל אותנו לתל יוסף. היום אני מתאר זאת במילים פשוטות, יומיומיות: "הלכנו", "אכלנו", "נסענו". אבל באותו יום, לכל פעולה כזאת היתה משמעות אדירה: הצעד הראשון בארץ ישראל, הכריך הראשון, הנסיעה הראשונה.

הנה, אנחנו בארץ שלנו, מתחילים חיים חדשים, בדיוק כפי שחלמנו! יש ייעוד לאומי וחברתי שעלינו למלא, ובכל אחד מהגברים, מהנשים ואפילו מהילדים שפגשנו, היינו רואים אחים-שותפים במשימה הזאת!

המשאית יצאה מהנמל וחצתה את העיר התחתית לכיוון צומת הצ'ק-פוסט. כשיצאנו מהעיר, נפרשו לנגד עינינו המרחבים המרהיבים של עמק זבולון. מִהֶהֱכֵנֹת הרבות שעשינו, ידענו בדיוק מהו המסלול בו אנו נוסעים, והשמות של היישובים בדרך היו מוכרים לנו היטב: יגור, שער העמקים, גבת, שריד, מזרע, נהלל. כל מיפגש כזה הביא איתו, כמובן, הרבה קולות התפעלות. אפילו עפולה הקטנה והמעט מוזנחת גרמה לנו התרגשות. הנה בירת העמק האגדי! החברים הוותיקים שליוו אותנו התקשו לעמוד

בזרם השאלות שהמטרנו עליהם. שאלות על כל פרט, על כל יישוב. האם כבר יחזקאל הוא קיבוץ? איך לא שמענו עליו? הא, זה רק מושב? אז איך הוא כל כך יפה? ...

השמש הלוהטת של יולי רק הוסיפה ליפיו של עמק יזרעאל, שקידם אותנו בגווני ירוק בוער. אל מול המראה המרהיב נזכרנו בכל הסיפורים, על הזיעה והדם שהגירו פה אחינו היהודים, כדי ליצור שכיית חמדה שכזאת. כמעט בלי משים, פצחנו כולנו בשיר "מבית אלפא עד נהלל".

ההתרגשות אף גברה כשחלפנו על פני היישובים ששמותיהם הזכירו לנו את אבות התנועה הקיבוצית, שעל דרכם חונכנו: מרחביה, גבע, עין חרוד המפולגת (שהיוותה סמל עצוב לכמעט "מלחמת אחים" ב"הקיבוץ המאוחד"). אבל עם כל הכבוד לכולם, בלי ספק, המראָה המרגש מכולם היה של בנין גדול, שפלט בתוך העמק, שהחשיך בינתיים. כולנו ידענו מה זה: המחלבה של תל יוסף, הבית הראשון שלנו בארץ ישראל!

מאז ועד היום "חרשתי" את ישראל לאורך ולרוחב אין ספור פעמים. יצאתי למאות טיולים ברכב וברגל. כמעט אין ישוב או אתר ידוע שלא ביקרתי בו. אבל, זיכרון אותה נסיעה, עם האתרים והיישובים הפזורים לאורכה, לא ימחה מזיכרוני לעולם. בכל פעם שאני נוסע על אחד הכבישים האלה, ומגיע לאחד המקומות האלה, משהו מאותה התרגשות שוב נעור בי. ושוב עולה בי תחושה של אמונה וגאווה. וגם פה, אין מלים טובות יותר מאלה המופיעות בהימנון:

"כל עוד בלבב פנימה,

נפש יהודי הומיה...

עוד לא אבדה תקוותנו!"

הגענו לתל יוסף בשעה מאוחרת בלילה. התקבלנו על ידי מזכיר הקיבוץ, בני לוקס, ועל ידי שאר חברי ה"גרעין" שלא הגיעו לנמל. היינו בטוחים שבקיבוץ, בכל ערב, רוקדים ושרים, והופתענו כשהיתה לכבודנו "רק" מסיבה פנימית וצנועה, בין חברי הגרעין, בהשתתפות מספר נציגים מחברי הקיבוץ. בשעה מאוחרת חולקנו לחדרים והלכנו לישון. העייפות היתה רבה, אבל לנו עוד היו כל כך הרבה שאלות! וחוץ מזה, ביום המחר נצא להכיר את הקיבוץ והעמק – מי יכול בכלל להירדם...?